

Olle Olssons Hagalund

Just nu pågår en stor utställning om [Olle Olsson Hagalund på Sven Harrys museum](#) i Stockholm, konstnären som föddes och dog i Hagalund i Solna (1904-1972) . Det är en imponerande samling tavlor med motiv från den gamla arbetarstadsdelen, som på sin tid var ryktbar för sina egenhändigt snickrade kåkar av överblivet virke. De snickarglada verandorna för tankarna till de högre ståndshusens punschverandor i skärgården eller det närbelägna Frösunda slott med sina tinnar och torn. De visar på husbyggarnas drömmar om frihet och skaparglädje. Men ryktet om Hagalund handlade också om fattigdom och arbetslöshet. Insprängda mellan trähusen fanns några hyreshus med raka grå fasader, som starka kontraster. Dit hänvisades fattiga arbetare för där var hyran låg.

Olle Olssons målningar skildrar en stadsdel fylld av enkla människors liv, med butiker som speceriaffär, skomakare, sömmerskor, bröllop, begravningar, fester och trädgårdar. Men där finns också målningar av Hagaparken och Koppartälten, där Olle Olsson gick i skolan. En och annan häst finns också med. Hästar stod Olle Olsson särskilt nära. Hans bilder av Hagalund är idylliska skildringar av arbetarstadsdelen, färgerna är starka och underbart komponerade, proportionerna av hus och människor är sällan korrekta, men helheten ger liv. Hans

romantiska och naivistiska uttryckssätt är, säger han i en intervju, ett sätt att komma ifrån den dysterhet som han känner när han målar. Han liknar sig själv vid clownen där det finns både sorg och humor. Det var på trettio-talet som Olle Olsson slog igenom och han är fortfarande en folkkär konstnär.

Olle Olssons hus finns kvar grönt lysande med sin veranda och två torn alldeles intill miljonprogrammets blå höghus. Han kämpade under de sista åren i sitt liv mot rivningen av gamla Hagalund, mot Solna kommuns planer, men idag finns bara kvarteret Odin kvar med Olle Olssons hus och två till. Allt annat är rivet. Sorgen över rivningarna tog hårt, hela hans liv, hans inspirationskälla skövlades och i dess ställe växte jättestora betonghus upp. Strax efter att de första blå husen färdigställdes dog han. Enligt hans anhöriga, krossades hans hjärta. Men gamla Hagalund lever för alltid i Olle Olsson Hagalunds konst.

Jag arbetade som projektledare i Hagalund under några år i början av 90-talet bland de blå miljonprogramshusen. Projektet syfte var att förbättra miljön och minska skadegörelse och otrivsel i området. Det första jag och projektgruppen gjorde, var att göra en inventering. Vi beskrev i en broschyr stadsdelen Hagalunds problem, men som vi tyckte även dess resurser. Ack så utskällda vi blev. Då märkte jag att den gamla konflikten som skapats vid rivningen levde kvar hos många fast det var tjugo år sedan gamla Hagalund revs. Det fanns olika uppfattningar bland befolkningen. Några var bittra för att man hade rivit den gamla stadsdelen och pratade om de fina trädgårdarna, titta hur det har blivit nu? Bara betong och problem. Andra ansåg att det var skönt att man rivit skiten. Råttor och utedass, är det något att sakna? Nej snacka inte skit om de blå husen, det är moderna och ljusa bostäder. Det är människorna som bor här som är problemet. Idag är Olle Olssons hus och kvarteret Odin en rest som vittnar om en tid som invånarna i de blå husen inte känner till eller sörjer.

Text: Claudette Skilving

Utställningen pågår till den 7 februari 2016

Det går också att [besöka Olle Olssons hus](#) i Hagalund, onsdagar och söndagar kl 12-16. Fram till den 20 februari 2016 är det dock stängt eftersom många tavlor är utlånade till Sven-Harrys.